

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΜΠΑΤΙΝΟ ΛΟΠΕΖ

Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Δημοσιεύουμε σήμερα μία ακόμα απ' τις περίφημες ερωτικές επιστολές του 'Ιταλού συγγραφέως Σαμπάτινο Λόπεζ.

Η "Αννα Άρτουζις, στο Φάβιο Μαρζέτι, ζωγράφο.
 «Αγαπημένε μου, λατρεία μου, αγάτη μου,
 Με πόνο βαθύ σου γράφω και με μαράζι ανέφραστο χαράζω στο χαρτί αυτά τα γράμματά. Γιατί δεν θά σου ξαναγράψω ποτέ πια. Αυτή είναι η φραγκασμένη αλήθεια!...
 Δεν θά σου γράψω πια ποτέ, ποτέ!...

Θά σ' αγαπάω πάντα, σ' όλη μου τη ζωή, αλλά δεν θά σου ξαναγράψω. Θά φύγω. Δεν ξέρω αν θά πάω μακριά ή κοντά. Τί ενδιαφέρει άλλωστε αυτό; Ξέρνω που μ'αξ ενδιαφέρει είναι ότι δεν θά σου γράψω πια και δεν θά σε ξαναϊδώ ποτέ. Δεν θά σε ξαναϊδώ, όχι!

Έγνώρισα σήμερα τον δάσκαλό σου στη ζωγραφική και κατάλαβα ότι δεν πρέπει να σε ξαναϊδώ. Με παρουσίασε σ' αυτόν μία φίλη μου και δική του φίλη, την οποία ελα παρακαλούσε σχετικά, γιατί ήθελα να του μιλήσω γιά σένα και να τον άκουσω να μου μιλήσει γιά σένα.

Ήμουν τόσο γεμάτη από σένα, ώστε ένοιωθα μία άκατανύκτη ανάγκη ν' άδειάσω κάπου την ψυχή μου και να την άλαφρώσω, όπως άδειάζει κανείς ένα δοχείο που ξεχειλίζει...

Φρόντισα λοιπόν να γνωρίσω τον άνθρωπο που λατρεύεις και σε λατρεύει, αλλά ό οποίος σε θεωρεί χαμένη. Αυτή είναι ή τραγική αλήθεια. Σε θεωρεί χαμένη, αν δεν σε όσω.

Μίλησα μαζί του και μου είπε, ότι αν δεν σ' άφρησε, είσα χαμένος και ός καλλιτέχνης και ός άνθρωπος.

Άραδή, γιά να πω την αλήθεια, δεν μου μίλησε μ' αυτές άκριβώς τις λέξεις, γιατί δεν ήξερε ή μάλλον υποκρινόταν, ότι δεν ήξερε τις σχέσεις μας... Μά έγω όμως κατάλαβα τί ήθελε να πη...

"Α! τί θαυμάσιος γέρος ό τρομερός αυτός άνθρωπος! Τρομερός γιά όσα μου είπε. Μιλούσε, συνδυόνοντας τη θλιβερή και βαθείά φωνή του με κινήσεις των χεριών έλαφρές μ' έπιστημες.

«Ο Φάβιος είνε ένα μεγάλο καλλιτεχνικό πνεύμα, μου είπε. Είνε μία μεγαλοφυΐα που χάνεται διαρκώς έδω και δυό χρόνια, αν δεν έχει χαθεί έντελώς. Δεν βλέπει πια σ' όλον τον κόσμο παρά ένα κεφάλι και μία μορφή και δεν ξέρει να σχεδιάσει παρά μόνο αυτό τό κεφάλι, πάντα τό ίδιο. Δυό χρόνια διατελεί ίπό τη γοητεία της γυναίκας που έχα αυτό τό κεφάλι. Η γυναίκα αυτή τον μάγεψε, του τόφλωσε τά μάτια. Και τά μάτια του δεν βλέπουν τίποτε άλλο παρά εκείνη. Πρό μωρός ζωγράφος τό κεφάλι της Παναγίας, αλλά αυτή που ζωγράφισε δεν ήταν ή Παναγία... Ήταν ή γυναίκα εκείνη. Όταν, έπειτα από μερικές ημέρες, ξανάρχισε να ζωγραφίζει, έφτιαξε μία μικρή Άρτέμιδα που κοιμόταν. Κι' αυτή τη φορά όμως ζωγράφισε πάλι εκείνη ή γυναίκα. Ζωγράφισε δε μονάχα τό πρόσωπό της, γιατί τό θεωρούσε ντροπή να έκθισθ στα μάτια του κόσμου τη γυνική ώμορφιά του κοριμύ της γυναίκας αυτής. Πρό όλίγων ήμερών πάλι ζωγράφισε ένα νεκρό νέο, αλλά μ' αυτού τό κεφάλι δεν ήταν άνθρωπό, ήταν τό κεφάλι της ίδιας εκείνης γυναίκας. Έτσι να μ'η καταλαβαίνω αυτό πό κάνει. "Αν όμως έξακολούθησε τον ίδιο δρόμο και δεν ζυπήσει, είνε χαμένος. "Αν ή γυναίκα αυτή δεν πεθάνει ή αν έκείνος

δεν πάψει να την αγαπά, είνε χαμένος. Αυτά μου είπε ό δάσκαλός σου. Έγώ, πολλές φορές στό διάστημα που μου μιλούσε, ήθελα να τον σταματήσω. Άλλά δεν τόλμησα μ' ό γέρος καλλιτέχνης έξακολούθησε :

«Δεν παρουσιάζεται γιά πρώτη φορά τό φαινόμενο αυτό. Δεν είνε πρώτη φορά που μία γυναίκα σκλαβώνει και καταστρά σε τέτοιο σημείο ένα καλλιτέχνη, ώστε να του σβήνει έντελώς τό έγω του. Η ίδια περίπτωση συνέβη άκριβώς σ' έναν άλλον μαθητή μου. Άλλά εκείνος σώθηκε. Αυτός άγαπούσε μία γυναίκα του ήμισκουον εύτυχός. Κι' ή γυναίκα αυτή τον άπάτησε μ' έτσι την ανάγκη. Στο διάστημα όμως που την αγαπούσε, δεν έβλεπε παρά μονάχα αυτή, δεν ήξερε να ζωγραφίζει παρά εκείνη, όπως μ' ό Φάβιος Μαρζέτι. Πρέπει λοιπόν μ' αυτός να χρησιμοποιή τη γυναίκα που τον έχει μαγέψει. Έτσι θά σωθή. Ό Φάβιος έχει ψυχή καλλιτεχνική, αλλά τώρα είνε ένας καθρέφτης, στον όποιο δεν καθρεφτίζεται παρά ένα μόνο πρόσωπο, τό ίδιο πάντα, ή γυναίκα που τον έχει σκλαβώσει με τη γοητεία της».

Αυτά μου είπε ό δάσκαλός σου. Και τά λόγια του σοφού δασκάλου σου μου έδειξαν ότι με την αγάτη μου σε καταστρέφω. Και γι' αυτό άποφάσισα να χωριστούμε.

Άφού λοιπόν είνε ή τελευταία φορά που σου γράφω, δώσε μου ακόμα μία φορά τά χείλη σου και κάλλησέ τα πάνω στα δικά μου, γιά να μωρέσω να σου πάρω τά στεφάνια σου φίλα, ώστε να μη σου μένουν άλλα στα χείλη σου. Ναί, θέλω να μην αγαπήσεις άλλη γυναίκα, γιατί τότε ή θυσία μου θά πάλι χαμένη... Κλάψε με, συμπόνεσέ με μ' έπειτα ξαναγράψε στη δουλειά σου μ' άρχισα να εργάζεσαι στην τέχνη σου, που θά σε κάνει μεγάλο, έπειτα απ' τη θυσία μου... Κλάψε με, όπως κλάω μ' έγώ, ξαναδιαβάζοντας τά γράμματά σου...

Δώσε μου δυό τό στόμα σου, γιά να μωρέσω να τό φιλήσω, να τό διαγράσω και να νοιώσω, ότι πεθαίνω απ' την αγάτη σου...

"Αν δεν ήμουν βέβαιη, ότι θά μ' έκανες να σ' αγαθήσω πά πολύ, θά σου έγραφα : «Έλα να με ίδης γιά μία ακόμα φορά. Μά όχι, αν έρθεις, θά κινήσει ή ξαναγεννηθή μέσα μου ή έπιθυμία να σε τυλίξω πάλι με τά χέρια μου και να σε νανουρίζω, άποκοιμισμένο πάνω στην καρδιά μου. Κι' έγώ δεν τό θέλω αυτό, γιατί ξέρω ότι εθα πάς χαμένος». Μου τό είπε ό δάσκαλός σου. Και δεν θέλω να χαθής. Είσα πολύ νέος, πολύ ώρανος, πολύ μεγάλος καλλιτέχνης.

Είνε καλύτερο λοιπόν να πεθάνω έγώ γιό σένα. Ό μόνος τρόπος που μου μένει γιά να σωθής είνε αυτός. Να πεθάνω... και πεθάνω!...

"Ένα πράγμα—τό τελευταίο— θά σου πω ακόμα γι ή στιγμή αυτή που σε άφρηνο. Δεν ξέρω αν θά σε ληψήσ αυτό, αλλά θά στό πω. Δεν σ' αγαπάω γιά τό πνεύμα σου, γιά τις εικόνες σου, γιά τη φήμη σου, όχι. Σ' αγαπάω γιά τά καστανά σου μαλλιά, γιά τ' αγαθά γλυκά σου μάτια και γιά τό ώραίο μικρό γελαστό στόμα σου.

Δώσε μου ένα φίλο, που να κλείνει όλη την άνατριχίλα που συνήθεις να μου δίνης, ενώ σταματάωσα μεθυσμένη στην άγκυλιά σου. Μήπως και μ' ένα φίλο δεν μωρέσει κανείς να πεθάνη;

Χαίρε γιά πάντα. Η ΑΝΝΑ ΣΟΥΣ.
 Διά την αντίγραφην Σ α μ π α τ ι ν ο Λ ό π ε ζ

"Όπως κλάω κι' έγώ ξαναδιαβάζοντας τά γράμματά σου..."